

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ δρ. 8,—

Ἔτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 37

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια)

Ἐγκαταλείπων τὸν Μιστράλ, ὁ αὐτοσχέδιος πλοίαρχος εἶχεν ἀναγκασθῇ, ὅχι πλέον νὰ ὑποσχεθῇ, ἀλλὰ νὰ ὀρκισθῇ, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο νὰ ἰδῇ τοὺς τρεῖς ναύτας του πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐν Βουένος-Ἀϊρες.

Τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐντροπισμένοι, τεταραγμένοι καὶ οἱ τρεῖς, τὸν ἐκράτησαν. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Κερλὸς τῷ εἶπε :

— Μὴν τὸ θυμᾶσαι πιά, καπετάνιο μου, πῶς μιὰ φορὰ κ' ἔνα καιρὸ φερθήκαμε σὰν κανίβηλοι ! . . Νάξερεις πῶς τὸ μετανιώσαμε ἀπὸ τότε ! . .

— Ὅχι, ὅχι, μὴ φοβάσθε ! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Δὲν θὰ θυμοῦμαι ἀπὸ σᾶς, παρὰ τὴν καλὸσύνην σας, τὴν ἀφοσίωσίν σας, τὴν τιμιότητά σας. Κανεῖς δὲν εὐθύνεται δι' ὅ,τι κάμνει σὲ μιὰ στιγμὴ παραφροσύνης ἀπὸ τῆς μεγάλης πείνας. Ἐννοία σας, καὶ τὸ εἶχα ξεχάσει.

— Ἀντίο λοιπόν, καπετάνιο μου !

— Στὸ καλὸ ! καλὴ ἀντάμωσι !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘ'

ΜΑΤΑΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ

Ἄφαντος !

Καὶ τώρα ὁ Πέτρος ἡμποροῦσε νὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα του. Πρῶτα-πρῶτα μετέβη εἰς τὸ Γαλλικὸν προξενεῖον. Ἐκεῖ τῷ εἶπαν, ὅτι εἶχαν ἰδῇ τὸν μαρκήσιον

Ριονσαὶ κατὰ τὴν ἀριζίν του, ὅτι εἶχαν διαβάσῃ ποιήματά του καὶ ἄρθρα του εἰς τὸν «Ταχυδρόμον τῆς Πλάτας», ἀλλ' ὅτι ἡγνόουν τὴν διεύθυνσίν του.

Κατόπιν μετέβη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ταχυδρόμου». Ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς

γαλλικῆς αὐτῆς ἐφημερίδος τῷ εἶπε :

— «Γνωρίζω καλὰ τὸν κ. Ριονσαί. Μὲ παρεκάλεσε πολλάκις νὰ τὸν προσλάβω ὡς τακτικὸν συντάκτην, ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ σύνταξις ἦτο συμπληρωμένη, δὲν ἡμπόρεσα νὰ τὸ κάμω. Ἐδέχθην πολὺ λίγας ἄρθρα του καὶ ποιήματα, ποῦ ἤρσαν πολὺ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν διεύθυνσίν του.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἠξέυρεν ὅτι οἱ φίλοι του Ζολλιέ θὰ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ εὑρουν τὸν μαρκήσιον. Ὁ κ. Δορσὲς ἐπίσης. Μὲ τοιοῦτους προστάτας δὲν ἡμποροῦσε παρὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του.

Ὁ τραπεζίτης τῶντονι, ὁ ὁποῖος ἤρχισε τὰς ἐρεῦνας του ἀμέσως, κατώρθωσεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐξακριβώσῃ, ὅτι ὁ κ. Ριονσαί, μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, κατόκησεν εἰς τὴν συνοικίαν του. Πολλοὶ γείτονες, εἰς τὴν φωτογραφίαν ποῦ τοῖς παρουσίασεν, ἀνεγνώρισαν ἄνευ δισταγμοῦ ἕνα ξέγον, τὸν ὁποῖον εἶχον ἰδῇ πολλάκις νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐλέγετο ἀπλῶς κύριος Ρενέ. Ἦτο μελαγχολικός, περιφροντικός, καὶ συνωδευέτο συχνὰ ἀπὸ ἕνα νέον κύριον πολὺ κομψόν, ἰσπανὸν προφανῶς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφάνετο πολὺ συνδεδεμένος.

Οἱ δύο φίλοι εἶχον ἐξαφανισθῇ πρὸ ἐνὸς περὶπου μηνός. Κανεῖς εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην δὲν τοὺς εἶχεν ἰδῇ ἐκτότε. Ὁ τραπεζίτης ὁμοῦς, ἐπεκτείνας τὰς ἐρεῦνας του εἰς τοὺς χρηματι-

«Ὁ πλοίαρχος Μπερτράν ἔλαμνε μικροὺς περιπάτους εἰς τὸν κήπον...»
(Σελ. 322, στ. α')

στικούς κύκλους, ανέκαλυψεν, ότι την αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀρίξεως τοῦ μαρκη-οῦ εἰς Βουένος-“Αὔρες, εἶχε γίνῃ μία κατὰθεσις ἐξ ὧν χιλιάδων φράγκων, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Τράπεζαν, ἐπ’ ὀνό-ματι τοῦ κ. Ρενέ.

Ὁ μαρκήσιος Ριονσαί εἶχε πᾶν, μαζὶ τοῦ δέκα χιλιάδας φράγκα. Τὸ ποσὸν τῆς καταθέσεως ἀνταπεκρίνετο ἐπομέ-νως μ’ ἐκεῖνο ποῦ θὰ τῷ εἶχεν ἀπομείνῃ μετὰ τὸ ταξίδιον. Ἀλλ’ ἡ κατὰθεσις εἶχεν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν πρὸ ἐνὸς περιόπου μηνός.

Ἐκτοτε κάθε ἕκτος τοῦ μαρκησίου ἐξέλειπε. Καρμὶα εἶδῃσις περὶ αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῶν χρημάτων του, οὔτε περὶ τοῦ αἰνιγματώδους συντρόφου του. Εἶχε φύγῃ μαζὶ τοῦ εἰς ἀγνωστον μέρος; Εἶ-χε συμβῇ κανὲν ἀτύχημα, ἴσως κανὲν ἐγκλήμα;...

Ὅλοι αἱ ὑποθέσεις ἦσαν πιθαναί. Τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρισαν νὰ διαφωτίσουν, ἐσκοιζέτο χειρότερα καὶ ὅλοι αἱ ἐρευνᾶν ἀπέμεινον ἀγονοί.

Ἀντὶ πατρὸς φίλοι

Ἀντὶ νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του, ὁ Πέτρος εἰς τὸ Βουένος-“Αὔρες εὗρε κατὰ ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε: τὴν φή-μην, σχεδὸν τὴν δόξαν.

Ὁ κ. Δορσές καὶ ὁ κ. Ζολλιέ, καθεὶς εἰς τὸν κύκλον του, εἶχον διη-γηθῇ τὰ κατὰ τὸ ναυάγιον τῆς Ὠβέρ-νης καὶ εἶχον ἐμὴλῃσι μετ’ ἐνθουσια-σμοῦ περὶ τοῦ κόμητος Πέτρου Ριον-σαί, τοῦ ἡρωϊκοῦ νεανίου, ὁ ὁποῖος εἶχε σώσῃ τὴν ζωὴν δεκαπέντε ἀνθρώπων καὶ εἶχε κυβερνήσῃ μόνος του ἐπὶ δε-καοκτὼ ἡμέρας, τὸ τριήμιον Μι-στράλ. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ εἰς τὸ «Βῆμα»· ἀνεῖθεν ἀνεδημοσιεύθη ὑπ’ ὀλων τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βουένος-“Αὔρες καὶ τοῦ Μοντεβιδέου. Ὁ δὲ κ. Δορσές ἐφρόντισε νὰ τὴν στείλῃ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ «Φιγα-ρὸ» τοῦ ἐτηλεγράφησεν ἀμέσως νὰ πα-ρακαλέσῃ τὸν κ. Πέτρον Ριονσαί, ὅταν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Γαλλίαν, νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ εἰς τὸ γραφεῖον του. Τὸ φοβερὸν ναυάγιον τῆς Ὠβέρνης εἶχε κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ἥρωος ἐφημίζετο τώρα παν-τοῦ. Ἀλλ’ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Πέ-τρου ἔμενεν ἡ αὐτὴ, ἐνῷ ἡ θλίψις του ἐπροξένει οἶκτον, διότι μεθ’ ὅλας τὰς ἐρεύνας αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του, ὁ μαρκήσιος δὲν ἀνευρίσκετο πουθενά.

Ὁ πλοίαρχος Μπερτράν ἐσηκώνετο τώρα καὶ ἔκαμνε μικροὺς περιπάτους εἰς τὸν κήπον, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀγαπημένου του.

— Ἀχ, πόσο θὰ αἰσθανθῶ τὴν ἔλ-λειψί σου! τῷ ἔλεγε συχνά.

— Κ’ ἐγώ, πλοίαρχέ μου! ἀπεκρί-νετο μελαγχολικῶς ὁ Πέτρος.

Μίαν ἡμέραν, τοὺς ἐπλησίασεν ὁ ἰα-τρός καὶ τοῖς ἔταίνε τὴν χεῖρα, λέγων:

— Μπορεῖτε νὰ καυχᾶσθε, κύριε πλοί-αρχε, ὅτι φθονὰ τὴν ἐγλυτώσατε. Ξεύ-ρατε τί βάθος εἶχε ἡ πληγὴ σας; φαν-τασθῆτε ὅτι ἄγγισε καὶ τὸν πνεύμονα. Μὰ ποῖος λοιπὸν σὰς ἐθεράπευσε; Μοῦ λέγουν ὅτι τὰ ἰσχυρὰ δὲν ἔχουν ἰατροῦς.

— Εἰς τὸ ἰδικόν μου, εὐτυχῶς, ὑ-πῆρχεν ἕνας πολὺ καλὸς, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Ἰδοὺ αὐτός!

Καὶ ἔδειξε τὸν νεαρόν του φίλον.

— Πῶς; εἰσθε, κύριε, ἰατρός;

— Ὅχι, ὅλγα ἐμελέτησα μόνος μου μερικὰ χρήσιμα βιβλία.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἰσθε;

Ὁ Πέτρος ἐστράφη πρὸς τὸν Μπερ-

Πλησίον ἐνός νέου Ἰσπανοῦ, καρμὶα τριανταρὶά ἐτῶν... (Σελ. 322, στ. γ’)

τράν. — Σὰς εἶχα κρύψῃ τὴν ηλικίαν μου, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσετε διὰ τὴν νεότητά μου τότε ποῦ μοῦ ἀνεθέσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου σας. Ἀλλὰ τώ-ρα πλέον δὲν ὑπάρχει λόγος. Εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἑξ μηνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ’

Ο ΚΟΜΗΣ ΣΑΡΔΑΣ

Πρῶται ἀπογοητεύσεις

Φθάσας εἰς Βουένος-“Αὔρες, ὁ μαρ-κήσιος Ριονσαί εὐρέθη περισσώτερον στε-νοχωρημένος ἅρ’ ὅσον εἶχε φοβηθῇ.

Ἡ μεγάλη ἀργεντινὴ πρωτεύουσα δὲν εἶχε γίνῃ τότε ἀκόμη ἡ ὠραία πόλις ποῦ εἶνε σήμερον. Τὸ σχέδιόν της δὲν εἶχε καμμίαν χάριν. Οἱ δρόμοι της ἦσαν στενοὶ καὶ ἄδενδροι. Μόνον εἰς μερικοὺς κεν-τρικοὺς ὑπῆρχον εὐπρόσωπα καταστή-ματα. Ἀλλ’ ἐκτὸς τῆς μελαγχολίας

ποῦ ἐνέπνεεν εἰς τὸν μαρκήσιον τὸ ξένον, τὸ ἀσυνείθιστον καὶ ψυχρὸν αὐτὸ περιβάλλον, ἦτο καὶ ἡ ὁδονηρὰ ἐκπληξίς ποῦ ἰσθάνθη ὅταν δὲν εὗρε νὰ τὴν περι-μένην καμμίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του, εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, ὅπου εἶχε τρέξῃ γρη῏τος ἐλπίδα...

Δὲν ἤμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ὁ ταχυδρομικὸς διανομὴς, κατ’ ἀπαίτησιν τοῦ Μπεσύ, κατεκράτει τὴν ἀλληλογρα-φίαν του, καὶ ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔκαμνε ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιωπὴν τῶν τέκνων του.

Ἡ συνομιλία του μετ’ τὸν Πρόξενον, εὐγενέστατον ἄνθρωπον, δὲν τὸν ἐνεθάρ-ρυνε σχεδὸν διόλου. Τῷ ἤνοιξε προθύμως τὸ σαλὸν του καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν του, τῷ ὑπέδει-ξεν ὅμως ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς ἰσπανικῆς παρεῖχε μεγάλας δυσχερείας εἰς τοὺς ξένους.

Τῷ ἔδωκε καὶ ἐν συστατικὸν διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ «Ταχυδρόμου», ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως· τὰ ποιήματά του ὅμως καὶ τὰ ἄρθρα του τοῦ τὰ ἐπληρώνει τόσον ὀλίγον, ὥστε ὁ μαρκήσιος δὲν ἤμποροῦσε νὰ βασι-σθῇ εἰς τὴν ἐκτακτὸν αὐτὴν συνεργα-σίαν.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐνῷ ἐπερίμενε τὸν διευ-θυντὴν, ὁ κ. Ριονσαί εὐρέθη καθισμέ-νος πλησίον ἐνός νέου Ἰσπανοῦ, Ἀν-δαλουσίου, καρμὶα τριανταρὶά ἐτῶν, τοῦ ὁποῖου ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀνεπί-ληπτος κομψότης τοῦ ἔκαμνε μεγά-λην ἐντύπωσιν.

Εἶχε μεγάλα μαῦρα μάτια, πολὺ ἐκφραστικά, χαρακτηριστικὰ κανο-νικώτατα, εὐρὺ μέτωπον, ἀφθονα καὶ ὠραία μαλλιά, γένεια πολὺ περιποιη-μένα, χεῖρα καὶ πόδια μικρά, ἀρι-στοκρατικά. Ὁ μαρκήσιος τὸν ἐκύτ-ταξεν ὅπως εἰκόνα ζωγράφου, καὶ ὅταν μετ’ ὀλίγον ὁ νέος ὠμίλῃσεν,

ἤκουσε μίαν γλυκεῖαν, θωπευτικὴν φω-νὴν, θελκτικωτάτην.

Τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὁ νέος ἐξῆλθεν, ἐνῷ ὁ μαρκήσιος Ριονσαί ἐγίνετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν δὲν ἤμπορεσε νὰ τῷ δώσῃ μεγάλας ἐλπίδας διὰ τὴν θέσιν ποῦ τοῦ εἶχε ζητήσει.

— Παντοῦ χρειάζονται ἰσπανικά, τῷ εἶπεν· ἐλπίζω ἐν τούτοις νὰ εἰμφορέσω μετ’ ὀλίγους μῆνας, κατὰ τὰς πασαίς, νὰ σὰς διορίσω καθηγητὴν τῆς Γαλλικῆς εἰς ἕνα λύκειον τῆς πόλεώς μας. Προ-σπαθήσατε νὰ κάμντε ὑπομονὴν ἕως τότε...

Ὁ κ. Ριονσαί τὸν ἀπεχαιρέτησε λυ-πημένος.

Ἐπομονὴν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ. Εἶ-χεν ἀκόμη ὀκτώ-ἐννέα χιλιάδας φράγκα ἀπὸ τὰς δέκα ποῦ ἐπῆρε μαζὶ του, διότι

ἔξοϋσε μὲ πολὺ μεγάλην οἰκονομίαν. Ἡ λύπη του ὅμως προήρχετο κυρίως ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἐπαγγέλματος ποῦ τοῦ ἐπρότειναν. Μὲ τὸν γλίσχρον μισθὸν τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ καθηγητοῦ δὲν θὰ ἤ-μποροῦσε βέβαια νὰ ξανακάμῃ τὴν πε-ριουσίαν του. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἤμπο-ροῦσε νὰ ζῇ. Πῶς λοιπὸν θὰ κατώρθωνε νὰ συναθροίσῃ τὸ ἀπαραίτητον ποσόν, ποῦ θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν οἰκογενεῖάν του;

Μεταξὺ εὐγενῶν

Ἐνῷ ἐβάδιζε σκεπτικός, μὲ σκυμέ-νον κεφάλι, συνεκρούσθη σχεδὸν μ’ ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐχαιρετοῦσε, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χεῖρ, εὐγενικώτατα. Ὑψωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὸν Ἰσπα-νὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ταχυ-δρόμου».

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τῷ εἶπε, ποῦ σὰς σταματῶ ἔτσι εἰς τὸν δρομον καὶ παρουσιάζομαι μόνος μου, ἀλλὰ εἴμεθα καὶ οἱ δύο ξένοι, δὲν ἔχομεν κοινούς φίλους καὶ νομίζω ὅτι εἴμφορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙ αἱ ἐφημερίδες, ὅλα τὰ περιοδικά, ἐδημοσίευσαν τὴν εἰ-κόνα τοῦ Ἑλλη-νιστά. Ἀκόμη καὶ τὰ ξένα, ἂν καὶ αὐτὰ εἰς μικρὸν μέρος στή-λην, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ νίκης τοῦ συμπατριώτου. Ἀδιάφορον τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνος ἄλτου, ποῦ ἐνίκησε τόσον περιφανῶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκχολμης, ἐτυπώθη εἰς ὅλας τὰς γλώσ-σας τοῦ κόσμου. Παντοῦ ὠμί-λῃσαν περὶ αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν τόσον ἐτίμησεν ἡ νίκη του, τὸν ἀπεθέωσαν. Τί λέγω εἰς τὴν Ἑλ-λάδα; Ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, ὅλα τὰ ἑκατομύρια τῶν Ἑλλήνων τὰ κατε-σπαρμένα εἰς τὰς πέντε ἡπείρους, ἡσθάν-θησαν βαθύτατα τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφά-νειαν διὰ τὸν νέον ὁμοεθνή Ὀλυμπιονί-κην. Ἡ φυλὴ εἶχε μίαν ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐκείνας στιγμὰς ποῦ τὴν ἐνθαρρύνουν,

τὴν ἐνθουσιάζουν καὶ τὴν συνενώνουν, τὴν συσφίγγουν περισσώτερον. Ἀπὸ ἐκεί-νας ποῦ τῆς ἐνθυμίζον τὸ ἐνδοξόν της παρελθὸν καὶ τῆς ὑπόσχονται μέλλον ἐν-δοξὸν ἐπίσης. Ἀπὸ ἐκείνας ποῦ τὴν κά-μνουν νὰ ζῇ μὲ μίαν ἐντονωτέραν ζωὴν, γεμάτην χαρὰν καὶ ἐλπίδα. Δι’ αὐτὸ σή-μερον ὁ νέος Ἑλληνηστῆρας, ὁ Ὀλυμπιο-νίκης, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ εἰδῶλα τοῦ ἔθνους. Μετὰ τὴν ἐνθουσιάζον ἐκείνην ὑποδοχὴν, ἡ ὁποία τοῦ ἔγεινεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον ἕνας Πινδαρος ἔλειπε, — ἂ, ἔχι, ἐξέχασα... καὶ ἡ Ἐπι-τροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων! — παν-τοῦ τὸν προσκαλοῦν διὰ νὰ τὸν περιποιη-θοῦν καὶ νὰ τὸν τιμήσουν. Παρακάθησεν εἰς ἀμέτρητα τιμητικὰ γεύματα, ἔλαβεν ἀπειρίαν δώρων τιμητικῶν, ἤκουσεν ἑκα-τοντάδας ποιημάτων καὶ λόγων ἐγκω-μιαστικῶν, ἐδέχθη χιλιάδας τηλεγρα-φημάτων καὶ ἐπιστολῶν συγχαρητηρίων. Τί εὐτυχὴς ποῦ πρέπει νὰ εἶνε! Οἱ κό-ποι τοῦ ἐστεφανώθησαν ὅπως ὀλίγοι κό-ποι ἔχουν τὴν τύχην νὰ στεφανώωνται εἰς τὸν κόσμον. Διότι ἡ ἐπιτυχία του, ἡ μεγάλη του νίκη, ἐφείλεται εἰς τοὺς με-γάλους τοῦ κόσμου. Καὶ ἂς τὸ εἰπωμεν ἑλληνικώτερα «εἰς τοὺς πόνους του», ἀφοῦ πρόκειται κυρίως περὶ ἀθλητικῆς προπονήσεως. Ὁ Ἑλληνηστῆρας ἐγυμνά-σθη καλά. Μὲ σύστημα, μὲ μέθοδον, μὲ ὑπομονὴν, μ’ ἐπιμονὴν. Δὲν ἐπῆρεν ἀψή-φιστα τὸ πρᾶγμα, ὅπως μερικοὶ ἄλλοι, οὔτε ἐβασίσθη μόνον εἰς τὰς φυσικὰς του δυνάμεις. Ἀφιέρωθη ὁλοψύχως εἰς τὸν ἀθλητισμόν, διὰ νὰ τὰς ἀναπτύξῃ, ὅσον ἔπρεπε. Τὸν ἐβοήθησε καὶ ἡ φύσις του, ἀλλὰ τὴν ἐβοήθησε καὶ αὐτός. Κ’ ἔτσι, μετὰ χρόνια διαίτης καὶ ἀσκήσεως, κα-τώρθωσε σήμερον νὰ νικήσῃ τοὺς ἄλλας ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ χαρῇ τὴν με-γάλην, τὴν ἀσύγκριτον αὐτὴν δόξαν τοῦ διεθνούς Ὀλυμπιακοῦ. Ἡ ὁποία, φαί-νεται, ἔχει ἀκόμη περισσώτερον αἰγλήν, ὅταν ὁ νικητὴς εἶνε Ἕλλην, ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν περιφθονῶν Ἀγῶνων, ἀπὸ τὴν χώραν ποῦ ἐδίδαξε τὸν κόσμον τὴν σο-φὴν καλλιέργειαν τοῦ σώματος.

Σὰς ἀναδύομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ’ (Συνέχεια)

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἰποπο-λύτη εἶχεν ἕνα θαυμάσιον ζωστήρα ἀπὸ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, τὸν ὁ-ποῖον τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Ἄρης, ὁ πα-τέρας της. Θεὸς τοῦ πολέμου.

Ὁ βασιλεὺς Εὐρύσθευς εἶχεν ἀκού-σει περὶ αὐτοῦ τοῦ ζωστήρος καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀποκτήσῃ διὰ τὴν κόρην του Ἀδμήτην, ἱέρειαν τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ

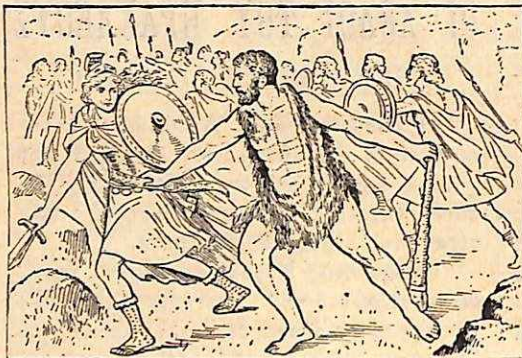

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἰποπολύτη... (Σελ. 323, στ. γ’)

Ἄργους, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν Ἥ-ραν. Ἐστειλε λοιπὸν τὸν Ἡρακλῆ νὰ τοῦ τὸν φέρῃ.

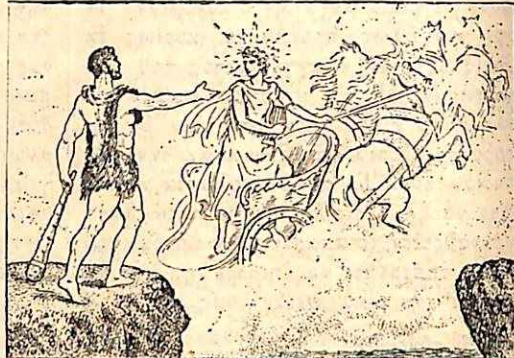
Αὐτὸ δὲν ἦτον εὐκόλον, διότι αἱ γυ-ναῖκες, ὅταν εἶνε γενναῖαι, εἶνε γενναίωτε-ραι καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπὸ τὰ ἄ-γρια θηρία. Δι’ αὐτὸ ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐ-φυγε μόνος του, ἀλλὰ παρεκάλεσε μερι-κοὺς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πολεμιστὰς τῆς Ἑλλάδος νὰ τὸν συνοδεύσουν. Ἐμ-βήκαν εἰς μικρὸν πλοῖον καὶ ὕστερ’ ἀπὸ μακρὸν ταξίδι ἐφθασάν στὴν πρωτεύου-σαν τῶν Ἀμαζόνων Θερμοκύραν.

Ἡ Ἰποπολύτη ἤξευρε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἡρακλέους· ἤξευρεν ὅτι ἤρχετο ὑπακούον στὸν χρησμόν τῶν Δελφῶν διὰ νὰ ἐξαγινήσῃ τὸν φόνον τῆς γυναῖκος του καὶ τῶν παιδιῶν του. Τὸν ἐλυπεῖτο καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἐφθασεν, ἠέλησε νὰ τοῦ δώσῃ μὴν τῆς πὸν ζωστήρα της· ἀλλὰ αἱ ἄλλαι Ἀμαζόνες δὲν ἐδέχοντο νὰ γίνῃ αὐτὸ καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι θὰ ἀν-θίσταντο διὰ τῆς βίας. Καὶ ὀπλισθεῖσαι, ἔτρεχαν πρὸς τὸ πλοῖον. Ὁ Ἡρακλῆς, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του, κατώρθωσε νὰ τρέψῃ τὰς Ἀμαζόνους εἰς

ρήμον Λιθύην. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὁ καύσων καὶ ἡ ξηρασία ἤϋσαναν φοβερά ἕως οὗτοι ἐγένειαν ἀνυπόφορα.

Ὁ Ἡρακλῆς ὕψωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν Ἥλιον νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα του τόσον κοντὰ πρὸς τὴν γῆν, ὥστε ἡ θερμότης του ἔκαie ὅλα τὰ πράγματα. Ὁ Ἡρακλῆς ἐφώνησε στὸν Ἥλιον νὰ ποτακρυνθῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε προσοχήν. Τότε ὁ Ἡρακλῆς ὠργίσθη

τῶν ὑδάτων καὶ ὁ ἥρως ἀνέβη. Ἡ θάλασσα ἐγένειαν ἐξαφνα γαληνιαία καὶ ὁ Ἡρακλῆς διέσχισε τὸ στενὸν χωρὶς ἐμπόδια καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς τὸ νησί.

Τὸ ἄλλο πρωὶ, ἐφυγεν ἐνωρίς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν βωδιδῶν τοῦ Γηρυόνη, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ εἶδε νὰ βόσκουν ἥσυχά μέσα εἰς λιβάδια καὶ εἰς γῆν ἀκροθαλασσίαν. Ἀλλ' ὁ Γηρυόνης, ὁ βοσκὸς καὶ ὁ δικέφαλος σκύλος ὤρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους μὲ φωνὴς δυνατὲς καὶ ἐπέτεθον ἐναντίον του ὅλοι μαζί.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ' (Συνέχεια)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἀποτόμως: — Δὲς μου καὶ μένα! Δὲς μου καὶ μένα! (Τῆς ἀρπάζει μιά φούχτα.)

ΦΙΦΗ: — Λιγούδε! λαίμαργε! Δὲν ἀποφάσισες λοιπὸν νὰ κόψῃς τὴν λαιμαργίαν;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, κοροϊδευτικά: — Ἔλα τώρα! τί καταλαβαίνεις ἐσὺ ἀπὸ ἀνωσύνη!...

ΦΙΦΗ: — Καταλαβαίνω ὅμως ἀπὸ λιγούδε!... Ἰδέε! κόντεψες νὰ μάδευσῃς τὸ κουτί.

(Ἀκούεται ἀπὸ τὰ παρασκήνια μὴ φωνή: — Φιφή! Φιφή!)

ΦΙΦΗ: — Ἀ! ἡ μαρμὰ μὲ ρωνάζει. (Ἀποκρίνεται:) Ἐρθασα! (Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος κυττάζει τὸ κουτί. — Μπῆ! ἡ Φιφή ἔσχισε τὴν μπομπονιέρα τῆς. Τὴ κομῶ πού εἶνε αὐτὸ τὸ κουτί! (Ἀπομακρύνεται μερικὰ βήματα, παίρνει ὕψος ἀδιάφορο καὶ κάμνει ὅτι κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο.) Βρέχει. Εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή... (Ἐξαφνα:) Εἶνε ἀρά γε πολὺ βαρὺ αὐτὸ τὸ κουτί; (Πηγαίνει, τὸ παίρνει καὶ τὸ ζυγίζει εἰς τὰ χέρια του.) Καλὰ τῶλεγα! Χρὶ! πρέπει νὰ πῶ πολλά μπομπονία μέσα! (τὸ ἀφίγει καὶ ξαναγυρίζει εἰς τὸ παράθυρο.) Αἱ στάλες τώρα εἶνε χονδρὲς. Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς

τὴ βροχή... Ἦθελα ὅμως νὰ ξέρω, πόσα στρώματα ἔχει; (Παίρνει πάλι τὸ κουτί, τὸ ἀνοίγει καὶ μετρά:) Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα πέντε... πέντε στρώματα! Μπράβο! πολὺ καλὰ! (Κλεί τὸ κουτί καὶ ξαναγυρίζει εἰς τὸ παράθυρο.) Ὦ, τώρα βρέχει δυνατὰ! Ὁρισμένως εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή... Ἐχει μέσα ἄσπρα, ροζ, κίτρινα... Ἐχει ὅμως καὶ πράσινα: Ἐδῶ σὲ θέλω! (Ἀνοίγει πάλι τὸ κουτί καὶ κυττάζει.) Ὦ, καὶ καὶ πράσινα, ἀκόμη καὶ κόκκινα. Καλὰ ἔκρυπα νὰ κυττάξω. (Ξαναγυρίζει εἰς τὸ παράθυρο.) Πῶ, πῶ! τί κατακλυσμός! Δὲν εἶνε ὥρα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή;.. Τὰ κίτρινα εἶνε λεμόνι, τὰ ροζ εἶνε φραμπουάζ, τὰ κόκκινα εἶνε βιολέττα, τὰ πράσινα εἶνε φυτίλι... ἀμὴ τὰ ἄσπρα; τί νὰ εἶνε ἀρά γε τὰ ἄσπρα;.. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ξέρω... ὅλα μοῦ χρησιμεύουν σὲ λίγο πού θὰ μοῦ προσφέρῃ μπομπονία ἢ Φιφή... (Ἀνοίγει τὸ κουτί, παίρνει ἓνα ἄσπρο μπομπονί καὶ τὸ

τραγανίζει:) Τί γεύσις, τί μυρουδιά εἶνε αὕτη;... (Παίρνει καὶ ἄλλο:) Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... (Παίρνει καὶ τρίτο:) Ἀ! ξέρεις τί θὰ εἶνε;... (Παίρνει καὶ τέταρτο:) Γὰ στάσου, στάσου!... (Παίρνει καὶ πέμπτο. Κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα.) Ἀ!... (Ξανακάθεται τρομαγμένος σὲ τραπεζὶ του.) Ἐμπρός!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ἀ! ἐσὺ 'σαι, Πετράκη; Ἡ μητέρα σου λοιπὸν πλένει κάτω εἰς τὴν αὐλή;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μάλιστα. Κ' ἔτσι μοῦ εἶπε: Πετράκη, δὲν πᾶς ἀπάνω νὰ πῆς μὴ καλημέρα εἰς τὸν κύριο Γιαννάκη; Κι' ἀνέβηκα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Μπράβο, καλὰ ἔκαμες. Εἶσαι καλὸ παιδί, Πετράκη. Καὶ τώρα... τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω;... (Κτυπᾷ τὸ μέτωπό του καὶ λέγει καθ'

ἐαυτὸν:) Μπρέ! νὰ τοῦ δώσω τὰ μπομπονία τῆς Φιφῆς, γὰ νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὴ λιγούδε μου καὶ συγχρόνως νὰ κάμω μιά ὥρα ἐλεημοσύνη; τὸ καίμενο τὸ παιδί, δὲ θὰ τρώῃ συχνὰ μπομπονία. (Μὲ ἡρωϊκὴ ἀπόφασιν:) Αὐτὸ θὰ κάμω! Δὲν ἀποφάσισα κιόλα νὰ εἶμαι ἅγιος; (Στὸν Πετράκη, γλυκά:) Σ' ἀρέσουν, Πετράκη μου, τὰ μπομπονία;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, γλείφον τὰ χεῖλη του: — Τὰ μπομπονία: μακάρι νὰ χα!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μὲ γενναῖον κίνημα: — Νά, εἶλε μου, πόρε. Αὐτὰ εἶνε δικὰ σου. Καὶ τώρα δίνε του!

[Ὁ Πετράκης ἀρπάζει μὲ χαρὰ τὴν μπομπονιέρα καὶ φεύγει].

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΦΙΦΗ

ΦΙΦΗ, εἰσέρχεται καὶ δείχνει τὸν σιδηρόδρομο: — Εὐχούριδες, Γιαννάκη, τὸ σιδηρόδρομό σου; Τρέχει καλὰ;

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εὐθυνὴ κατοικία

Πλησίον τοῦ Puget - Snuds, εἰς τὰς Ἰνωμείνας Πολιτείας, εὐρίσκειται πελώριος κορμὸς δένδρου, τὸν ὁποῖον ἔνας ὑλοτόμος μετεμόρφωσεν εἰς κατοικίαν δι' ἐαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Μία θύρα καὶ ἓν παράθυρον ἤνοιχθησαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσκεπάσθη κατόπιν μὲ σανίδα. Ἡ κατοικία, καθὼς φαίνεται, εἶνε ἀρκετὸ ἄνετος (κόνφορταμπλ!) Ὅπως δὲ ὁμοῦ δὲν στερεῖται ἰδιορρυθμίας.

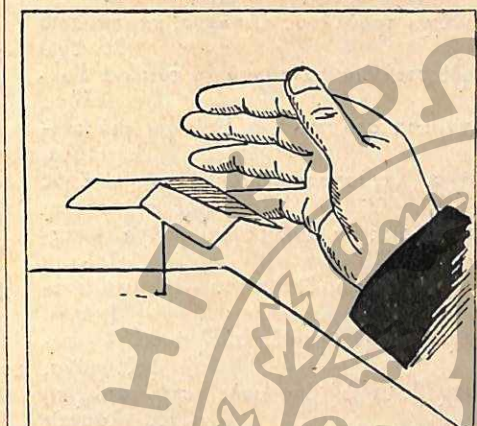
Μία δύτρια

Ἐχομεν γυναικὸς δικηγόρους, ἱατρούς, ἀμαξηλάτας, ἐδῶ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ... λουστρίνας. Ἰδού τώρα καὶ ἡ πρώτη γυνὴ δύτρια. Εἶνε μὴ νεαρά Ἀγγλίσ, τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν ἀπέναντι τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας. Φορεῖ σκάφανδρον, τὴν στολὴν τοῦ ἐπικινδύνου καί τοσον ὀλίγον γυναικεῖον ἐπαγγέλματός της.

Περίεργον πείραμα

Διπλώσατε ἐν φύλλον σιγαρογράφου εἰς τέσσαρα, κατόπιν ξεδιπλώσατέ το καὶ τοποθετήσατέ το ἐν ἰσορροπία εἰς τὸ κεφάλι μίας καρφίτσας κορφομένης εἰς τὸ τραπέζι. Στοιχηματίσατε, ὅτι θὰ κάμτε

τὸ χρεὶ νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσσετε καὶ χωρὶς νὰ τὸ φουθήσετε. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ πλησιάσετε ὀλίγον τὸ χρεὶ σας. Ἡ θερμότης ἡ ἀναδιδομένη ἀπὸ τὸ χρεὶ σας, ὅλ τὸ κάμν νὰ γυρίσῃ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Τρίγωνον

Ἐσὶν ὑπὸ τοῦ Κοιτοβιβλιοθήκης

* * * * * Μικρὸν τετράπεδον.

* * * * * Ἀλκυρόν.

* * * * * Σύνδεσμος.

* * * * * Ἀναφορικόν.

* * * * * Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

β') Δημιῶδες αἶνιγμα

Ἐσὶν ὑπὸ τοῦ Ξανθομάλη

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
Σ' ἓνα ράσο τυλιγμένοι.

γ') Παίγνιον

Ἐσὶν ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

ΤΙ	Ο	ΘΥ	ΜΑ
ΦΗ	ΔΩ	ΤΩ	ΜΑ
ΟΝ	ΡΑ	ΡΟΝ	ΠΑ
ΡΟ	ΡΑ	ΠΑ	ΘΥ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε ν' ἀποτελέσουν πέντε μέρη τῆς οἰκίας.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὡσαύδηποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Δύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α'). Ἡ λέξις τοῦ ξυραφίου ἀποτελεῖ τὴν στέγην τοῦ οἴκου, ἡ δὲ λαβὴ του, δερβία, εὐρίσκειται μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ φράκτου.

β.)

2	9	4
7	5	3
6	1	8

γ.) Τὰ Ἀγραφα.

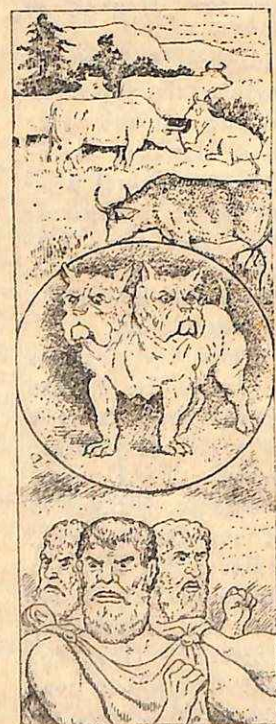
φυγὴν, τὴν δὲ Ἱππολύτην συνέλαβεν αἰγμάλωτον, ἀλλὰ τὴν ἐλευθέρωσεν ἀφοῦ ἐπῆρε τὸν ζωστήρα της, τὸν ὁποῖον ἔφερε θριαμβευτικῶς στὸν Εὐρυσθέα.

10. Οἱ βόες τοῦ Γηρυόνη.

Τὰ βόσκανα τοῦ Ἡρακλέους δὲν εἶχαν τελειώσῃ ἀκόμη. Ἐπρεπε νὰ ξαναφύγῃ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν διὰ τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ὁ Γηρυόνης ἦτον ἓνας φρικτὸς γίγας, ἓνα τέρας μὲ τρία κεφάλια καὶ τρία σώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἑξ ἑξέρια καὶ ἑξ πόδια. Ἦτον βασιλεὺς ἐνὸς νησιῦ ὀνομαζομένου Γάδειρα, εἰς τὴν Νοτιοδυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἰσπανίας, ὅπου εἶνε τὸ σημερινὸν Κάδιξ. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν ὑπῆρχαν πόλεις εἰς τὸ νησί, ἀλλὰ μόνον ὠρεῖες βοσκῆς, ὅπου ὁ Γηρυόνης ἔβοσκε τὰ καπάρια του.

Εἰς τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν τὸν ἐβοηθοῦσεν ἓνας σκύλος μὲ δύο κεφάλια, ὀνομαζόμενος Ὁρθρος, καὶ τόσον δυνατὸς ὥστε ἠμποροῦσε νὰ τὰ βάλλῃ μὲ δύο μαζί λύκους.

Τὰ βώδια τοῦ Γηρυόνη ἦσαν ὠροῖστατα ζῶα, μὲ κοκκινωπὸν τρίχωμα. Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὰ πάρῃ, καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν Τίρυνθα. Ὁπλισθεὶς μὲ τὸ ρόπαλόν του, τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, διέσχισε τὴν θάλασσαν ἕως εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἄρξισε διὰ ξηρᾶς τὸ μεγάλο του ταξεῖδι πρὸς τὴν Δύσιν.

Ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας πολλὰς ὁ Ἡρακλῆς διέτρεξε τὴν ἑ-

ρῶν καὶ εἶδε τὸν Ἥλιον νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα του τόσον κοντὰ πρὸς τὴν γῆν, ὥστε ἡ θερμότης του ἔκαie ὅλα τὰ πράγματα. Ὁ Ἡρακλῆς ἐφώνησε στὸν Ἥλιον νὰ ποτακρυνθῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε προσοχήν. Τότε ὁ Ἡρακλῆς ὠργίσθη

πολὺ καὶ ἐτοιμάσθη νὰ τοξεύσῃ τὸν Ἥλιον. Ἐάν κατὰ δυστυχίαν τὸν ἐσκότωνε, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον Ἥλιος. Ἀλλ' ὁ Ἥλιος ἐξήτησε συγγνώμην καὶ συνεβούλευσε τὸν Ἡρακλῆ νὰ βαδίσῃ κατόπιν του πρὸς Δυσμᾶς, προσιπὼν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡγγίζε τὸ τέλος τῆς τρομερᾶς ὁδοπορίας του.

Ἐπιτέλους τὸ εὐλογερὸν ἄρμα ἐβουόισθη ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ δύο μεγάλους βράχους πού ἐχώριζαν τὴν Μεσόγειον ἀπὸ

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κ.Ε.Β.

ΤΙ ΠΕΙΡΑΖΕΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ :

Απεριφωτισμένο ζ.τ. Ι. Φ.

Έμενα στην έσχατη. Είχαμε 'κεί ένα δάσος άπεραντο. Κ' έβλεπες μέσα δένδρα, όλο δένδρα, κάθε λογής. Άλλα ήταν καταπράσινα, γεμάτα ζωή κι' άλλα γλωμά κι' άσθενικά, έτοιμα να σωριασθούν στην πρώτη καταιγίδα.

Ήταν εκεί δένδρα μικρά, που μόλις άρχιζαν να ζουν κι' άλλα πελώρια, πουχαν ζήσει χρόνια πολλά κι' έγεραν τώρα άποσταμένα το γέροικο κορμί τους.

Το δάσος αυτό ήταν το καταφύγιο της μοναξιάς μου κι' αγαπημένο μου σύντροφοι τα δένδρα. Περνούσα ώρες όλόκληρες κουβεντιάοντας μαζί τους. Είχ' άρχισει να νοιάζω τη γλώσσα τους και τη μουσική.

Τ' αγαπούσα όλα, μα για ένα είχα άγάπη ξεχωριστή. Κι' ήταν το δένδρο μου γλωμά κι' άσθενικό, από 'κείνα. που πέφτουν στην πρώτη καταιγίδα.

Το λυπόμουν που ήταν άρρωστο. Γι' αυτό το είχα αγαπήσει. Και τα πουλάκια το συμπονούσαν κι' έφαλλαν σιμά του τα πιό γλυκά τραγούδια τους.

Κάποτε τώβρισκα πιό γλωμά, πιό αδύνατο. Τότε τώσφιγγα με λαχτάρα στην άγκαλιά μου, για να του δώσω απ' τη ζωή τη δική μου. Κι' άισθανόμουν, πώς ένοιωθε την άγάπη μου...

Ήταν νύχτα. Ξύπνησα έξαφνα ταραγμένη. Είχα ιδή όνειρο τρομακτικό, σαν να μ' έπιζε κάποια προαισθητής άγνωστη. Έξω ό άνεμος άγριος φυσούσε. Έπεφτε ή βροχή σαν ποτάμι όρμητικό. Βροντές τρομερές τάραζαν την έρημιά του δάσους. Άμέσως θυμήθηκα το δένδρο μου, τον άρρωστο τον σύντροφό μου. Άλλα τα δένδρα είνε δυνατά. Κείνα μπορούν κι' άντέχουν στές καταιγίδες. Μα το δικό μου το γλωμά κι' αδύνατο τι θ' άπογίνει; Τό φαντάσθηκα για μία στιγμή νεκρό και μούλθαν δάκρυα. Τό κλάμμα μ' άποκοίμισε...

Ξύπνησα πολύ πρωί. Ακόμη δεν είχε βγί ή ήλιος. Ή φύσις ήταν τώρα ήρεμη. Θυμήθηκα τη θύελλα της νύχτας και μου φάνηκε, ότι ήταν συνέχεια του όνειρό μου. Δεν πίστευα πώς το δένδρο μου μπορούσε να πεθάνη. Τό φως της αύγης διόχνει απ' το πνεύμα μας τές σκοτεινές τές σκέψεις.

Ξεκίνησα για το δάσος με μία έλπίδα γλυκεία να βρώ τον σύντροφό μου, να του πώ τη πλῆξη την κυρή μου. Για λίγο σκίασε την έλπίδα μου ή εικόνα του δένδρου μου πεθαμένου. Και θέλησα να γυρίσω πίσω, να μη μάθω την αλήθεια τη σκληρή.

Μά τραβήξα μπροστά. Πήγα στον τόπο τον συνειδημένο, σαν κάθε μέρα.

Έκεί έβλεπα ή όπτασία της νύχτας ζωντανέψε. Είδα τον γλωμά το σύντροφό μου, σωριασμένο χάμω, νεκρόν.

Ήταν αλήθεια! Τό δένδρο μου μαράθηκε για πάντα. Ή άγάπη μου δεν είχε τη δύναμη να τό ξυπνήσει. Τόση ζωή της φύσεως, π' άνθουσε γύρω, ήταν άνίκηνη να τό άναστήσει...

Τίποτε στο δάσος δεν είχε αλλάξει. Άλλα τα δένδρα έξακολουθούσαν να χαίρονται τη ζωή τους, αδιάφορα για 'κείνην που έσβυσε. Τα πουλιά, σαν και πρώτα, εϋθυμα κελαίδουσαν.

Τι πειράζει πώς πέθανε ένα δένδρικό; Βρίσκονται τόσα πολλά στο δάσος. Θα πεθάνουν ακόμη κι' άλλα.

Κι σημαίνει; Καινούργια θ' άνθίσουν πάλι. Τα δένδρα πεθαίνουν.

Μά το δάσος ζή.

Τι είνε για τη φύση την άτέλειωτη ενός πλάσματός της ό θάνατος;...

Κύτταξα για τελευταία φορά το δένδρο μου, που κοίτουταν στη γή έρημο, λημονημένο.

Ένα πουλάκι μόνον τραγουδούσε πένθιμα στα μαρμαίνα του κλαδιά. Θα τό είχε φαίνεται αγαπήσει.

Τά δάκρυά μου πέσαν στο δένδρο το φτωχό για νεκρολούλουδα.

Ο ήλιος βγαίνοντας τούδωσε το φιλή του το στερνό...

Δεν θέλησα πιά να ξαναπαύω στο δάσος εκείνο...

Κρητικοπούλα

ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Από τα Τραγούδια της Ξενιτειάς.

Δεν έχει τρούλλους άψηλούς, καμπαναρία [δεν έχει]

Μηδέ στολίδια φανταχτά το ταπεινό έωκ- [κλήσι.]

Ανάμεσα στα πράσινα ξανοίγει μία σκε- [πούλα]

Τοίχοι κατάσπροι, άλλη μικρή, κ' ένας [σταυρός στη στέγη]

Παμπάλαιες βαλανιδιές και μαύρα κυπα- [ρίσια]

Εμπρός, όπίσω, δίπλα του—έρμηκο προ- [πύργι.]

Μά μέσ' στην άγριάδα αυτή άνοιζ' ή μαν- [τζουράνα.]

Μοσχοβολά ό βασιλικός στην φτωχική [του γλάστρα]

Που τον άρροσοπιζ' ή πιό καλή χωρια- [τοπούλα.]

Τά μέσα απλά και φτωχικά δυό τρεϊς [παλῆες εικόνες,

Ένα μανάλι, ένας σταυρός και τρεϊς φτω- [χοκανδυλές.]

Μά πώς σου 'φραίνεται ή ψυχή, λαφρίντ' [ή καρδιά σου]

Όταν μέσ' στο φτωχόκκλησο κάνης τη [προσευχή σου]

Πόσο ώμορφα και θεϊκά μυρίζει το λιβάδι. Και πόσο τ' άνυπόκριτα του άπλοϊκού Ιερέα Λόγια κατασταλάζουν σαν μύρο στην [καρδιά σου]...

Ήθελα τώρα νάξερα πώς είνε το έωκκλήσι. Και τό βασιλικό του ποιά χερσάκια τόν [ποτιίζουν]...

(Νέα Υόρκη)

Χαβάθας.

ΠΡΩΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Γλυστορούσε ή βαρκοϋλα μας στα ή-συχια της Πριγκίπου νερά κι' όλόασπρη φέρονουναν από τόν ελαφρό ζέφυρο, που κόλπονταν τό πανί της.

Καθισμένος στο βάθος, κυττάζω τά ώμορφα σπιτάκια του νησιού που φεύγουν πότε δεξιά πότε άριστερά, μα φεύγουν πάντα και σιγά-σιγά δεν φαίνονται παρά σαν άσπρες κηλίδες στην όλη πρα-σινάδα του νησιού.

Τώρα μπροστά μας ύψώνεται ό Δράκος είν' ένα βουνό στην ανατολική πα-ραλία, αντίκρου στην Πριγκίπο.

Επιβλητικός, Δράκος, όνομα και πρῶ-μα, ύψώνεται πελώριος και φαίνεται σαν κοιμισμένος ακόμη από της νύχτας τόν λήθαργο. Και ή κορυφή του σκεπάζε-ται από ένα σύννεφο που σιγά-σιγά άρχίζει να διαλύεται από τόν ήλιο που τό τρυπά με τές χρυσές του λόγγες και τές κάμνει έπειτα να χάνονται στο βά-θος της θάλασσας.

Τώρα γυρνάμε... Και τό πανί που φουσκώνει από την ανατολίτικη αύρα, μάς φέρνει γοργά πίσω στο εϋτυχισμένο νησί...

Σημεία του Άβέρωφ

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο περιόφημος Βοιωτός ήτο υιός ώρο-λοποιού. Αύλικός τις, ιδών αυτόν εις τά άνάκτορα τών Βερσαλλιών με έπιση-μον ένδυμα, συνέλαβε την ιδέα να τόν ταπεινώσει. Τόν έπλησίασε λοιπόν και τῷ εἶπε μεγαλοφώνως:—«Μά την αλή-θειαν, κύριε Βοιωτά, σάς άπαντῶ εις κατάλληλον στιγμήν» τό ώρολόγιόν μου έχάλασε: κάμετέ μου την χάριν να παρα-τηρήσετε.»—«Εϋχαρίστως, κύριε μαρκή-σιε, αλλά σάς ειδοποιῶ, ότι εἰμαι όλος άδέξιος.»—«Μεγάλη ή μετροφοροσύνη σας, κύριε: κυττάζετε τό, σάς παρακαλώ.»

Ο Βοιωτάς παίρνει τό ώρολόγιον και τό άφίνει να πέση κατά γῆς όπου έθραύ-σθη.—«Συγγνώμη, κύριε μαρκήσιε: σάς τό εἶπα, ότι δεν εἰμαι ποσῶς έπίδέξιος» και διά τοῦτο μάλιστα ό πανήρ μου πα-ρητήθη από του να με μάθῃ την ώρολο-γοποιάν.»

(Εκ του Γαλλικού) Εϋτυχής Ψαράς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η διδασκαλία:—Τί είνε έκείνο, τό όποιον μάς συγκρατεί και μάς κάμνει να φα-νόμεθα καλλίτεροι άφ' ό,τι μάς έχαμεν ή φύσις;

Η μαθητή:—Ο κορσές, κυρία.

Εστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου.

—Τί ζῶν είνε αυτό; ήρώτησεν ό διδά-σκαλος παρουσιάζων εις τούς μαθητάς του την εικόνα της ζέφρας.

—Μά, εἶπεν ένας μικρός, σάν άλογο με κο-στούμι μπάνιου.

Εστάλη υπό της Νέας Ελλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Εὐρυπίδου
την 8ην Αυγούστου 1912.

ΕΥΤΕ, Γλυκοχάρμα! Άρρωστη στο κρεβάτι, έκάθησες κι' έγραψες τά Μικρά σου Μυστικά, διά να μη καθυστερήσῃς τετράδια ό-ταν θά έπορεύεσαι νέας άνταλλαγές. Μακάρι να ήσαν έτσι τακτικοί και μερικοί άλλοι που χρωστούν τετράδια μήνα... Ναί, είνε πράγ-ματι πολύ καλή ή Ήλληνογαλλική Σχολή, της οποίας δημοσιεύει την Άγγελίαν.

Ενδοξε Νίκη, δεν εἶπα ότι όσοι προσλη-φόνουν κερδίζουν εις τό Λαγείον, αλλά όσοι από αυτούς κληρώνονται. Εἰς τές έπιστολάς σου εἰμπορείς να μου γράφης απ' όλα. Πῶς περνάς, τί διαβάσεις, τί σκέπτεσαι. Τι γρά-φει κανείς εις μίαν φίλην του; ή εις την μη-τέρα του, όταν ζή μακράν της; Σ' εϋχαριστῶ διά τά καλά λόγια.

Καθ' όλον τό έτος 1911, εις την Σ.Σ.Σ. έδημοσιεύθησαν 343 κομμάτια (μαζί με τά Παιδικά Πνεύματα) εκ τών όποίων 162 άνή-κουν εις κορίτσια και 181 εις άγόρια. Όσοτε κι' έδω τάγοις υπερτεροῦν. Τό ρεκόρ όμως τό έχει ή Γλυκεία Έλπίς με 13 κομμάτια, έπειτα έρχεται ή Κρητικοπούλα με 12, ή Νέλικε επίσης με 12, ό Περούς με 11, κτλ. Κατά τό ίδιον έτος έδημοσιεύθησαν 520 Ά-σκήσεις, εκ τών όποίων 252 άνήκουν εις κορί-τσια και 268 εις άγόρια. Αὐτά κατά την στα-τιστικήν που έχαμεν ό Περούς.

Με πολλήν μου χαράν εἰσάδασα τό πρώτον σου γράμμα, Ίουλία Κ. Μ., και σ' εϋχα-ριστῶ διά τά καλά λόγια. Ναί, κι' εἰγώ έπι-θυμῶ να μου γράφης τακτικά και να λαμβά-νῃς μέρος εις τούς Διαγωνισμούς. Άλλά πρέπει να πάρης και ψευδώνυμον. Διά την Άλληλογραφίαν εἶνε άπαραίτητον. Σοῦ έ-στειλα τόν μόνον που εἰχ' έγες.

Φαντάζομαι πόσον θαπολαμάνῃς την ζῶην εις την έσχόγην σου, Νέα Έλλάς. Βέβαια όμως θά σου άρέσῃ καλλίτερα ή Κυριακή, όταν έρ-χεται και σά βλέπει ό αγαπημένος σου άδελφός και σου φέρνει την αγαπημένην σου Διάπλαιν.

Χαίρω πολύ, Άτική Δόσις, διά την έπι-τροπήν σου εις τόν κύκλον μας ύστερ' από πέντε μηνών άπουσίαν, δηλαδή άδράνειαν. Δι' παραγγέλαι σου ξετελεσθήσαν. Άς έλπίσω τώρα ότι: δεν θά κάμῃς άλλους πέντε μήνα...

Κι' άλλο ξεσπάθωμα ή Έλλάς του Ρήγα! «Ός βλέπεις, μου γράφεις, κι' έδω μόλις ήλλα καταρρώσασα να ξεσπαθώσω. Τό θεωρώ, αγα-πητή μου Διάπλαις, καθήκόν μου και δεν θά παύσω να ενεργῶ υπέρ του περιοδικού τούτου, τό όποιον διαπλάττει όσον οὐδέν άλλο και διά τό όποιον κυριολεκτικῶς τρελλάινονται». Εϋ-χαριστῶ πάρα πολύ!

Εἶδα την εικόνα του ξενοδοχείου σου, Άνακία, και ζήλεψα. Τι ώρα θά εἶνε εκεί στα βουνά ή ζῶη—όταν δεν βρέχη. Άλλά και όταν βρέχη, τό Ξενοδοχείον δεν σάς δίδει μέσα όλας τās άνέσεις και τās τέψεις; Έδω να ιδῇς πῶς φηνόμεθα εἰς οἱ καιμένοι, διά να σάς διασκεδάσωμε! Άλλά τί να γίνῃ! εἰμπορῶ να κάμνω παύσεις τό καλοκαίρι και ναρίνω τά καλά μου παιδιά τόσον καιρόν χωρίς έπίσκεψιν;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Ο στρατιώτης» του Πανελληνίου Πόθου.—Τό γράφι κι' ό Σπουρρίτης.—Εθνικής Πίστης.—Η παλιά μου φωλιά» του Ρόδου Μοσχοβόλημα.—Δίψορα της Αφελούς Ξανθούλας.—Η ετοιμή γῆρας της Αλαιοσταγής Μεξικάνας.—Παραμύθι: της Ξανθής Μονομή.—Μικρές κουδέντες» του Αθανασίου Διάκου.—Μεσημερινός ύπνος» της Ελλάδος του Ρήγα.—Μικρά διάφορα, ιστορικά ανέκδοτα και άλλα, διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Η ζωή του ανθρώ-που» (γνωστόν από τās Γαλλικές Χρηστομα-θείας).—«Εντός του κήπου μας» και «Τά άνθη» (άτεργα).—Τό δένδρον της ζωής» (δεν μου άρέσει ή άλληγορία).—Πῶς Γά-λος έ χρησιμοποίησε κλπ. (δεν μάς ενδιαφέ-ρουν αυτά).—«Αναμνήσεις» (πολύ έκτενές).—«Τό ναυτοπούλο» (πολύ κοινό).—Πέν-θιμη Δόσις» (αἰωνίως τά ίδια οἱ αναγνώσται-τά βαρέθησαν).—«Θέρος-Χειμῶν» (δεν έχει ύψος).—Έσχατη» και «Αναμνήσεις» (άκα-τάστατα, τό ένα πολύ έκτενές).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ξενιτειμένη Έλληνο-πούλα κ. (Δ. Ξ.) Αρχαία Δόξα, κ. (Μ. Ν.) Μήλον της Εοίδος, κ. (Ζ. Ε.) Κωνσταντι-νούπολις, κ. (Κ.Δ.).

Ανανέώσεις ψευδωνύμων: Άτική Δόσις, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμῶν νάνταλλά-ξουν: ή Άτική Δόσις (0) με Έλλάδα του Ρήγα, Δάφνης, Στεφάνου, Σιλβίαν, Άκα-κίαν, Μόνωσον, Μικράν Αριστοκρατία.—ό Ροβινσόν Κρούσος (0) με Κυθηρίαν, Πει-ρακίτηριον.—ή Ενδοξος Νίκη (0) με Έλλη-νικήν Καρδίαν.—ή Πριγκίπισσα τών Αολλ-λαρίων (0) με Κρητικοπούλαν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Μάγισσα της Έλευθερίας.

Η Διάπλαις άσπάζεται τούς φίλους της: Γλυκείαν Έλλάδα (αὐτή ή μελόνη με την όποιαν γράφεις τώρα, μάλιστα, εἶνε καλή με μελόνη της κόπιας δεν γράσουν παρ' μόνον όταν κοιλιάρουν). Υψηλήν Ιδέαν (έχει κα-λώς: εϋχαριστῶ διά τās ένεργείας). Μαγαπένο Φούλι (περιμένω λοιπόν τās έντυπώσεις σου). Κυδωνιάτην (έστειλα). Περούα (δεν πιστεύω ότι άποφύεται ό κύνισσος αν ψηφίζουν μόνον οἱ από 14 έτων και άνω και αυτοί επίσης δεν θά εξέλεγαν τούς καλλίτερους και αυτοί έπί-σης θά προσεγγίζουν εις κομμάτια). Ρόδου Μοσχοβόλημα (έστειλα). Ξενιτειμένη Έλλη-νοπούλαν (σου άπήνησα ιδιαιτέρως τās λύ-σεις σου να τās γράφης εις χωριστό χαρτί, όγι-μαζί με τό γράμμα). Πυργαλίονα (έλαβα, εϋχαριστῶ). Εϋτυχή Ψαράν (έστειλα). Έλ-ληνικήν Ιδεάδα (έχει καλώς). Όνειρον της Πρωμαυτικῆς (με άλλους λόγους θά έπερ-νούσες λαμπρά εις τό θαυμάσιον αυτό χωρίο, αν δεν ήτο ή βροχή, γράφει μου). Φρεσνίτην (τό εἶπα γίλις φορές, αἱ λύσεις τών Έβδο-μαδιαίων Διαγωνισμῶν γράφονται εις κοινόν χαρτί και συνδυούνται με δεκάλεπον γραμ-ματόσημον). Αρροδίτην τών Μεδίκων (έλα-βα, εϋχαριστῶ). Δάφνης Στεφάνου (έδωλον, ούτε καν γνωρίζω αυτόν τόν κύριον: άλλως τε ψευδώνυμον δεν λέγω εις κανένα απολύ-τως). Ραγωδῶν της Κύμης (να μου στείλῃς και βέβαια ή άπόρριψη δεν πρέπει ναποθα-ρύνῃ κανένα). Σημείον του Άβέρωφ (πολύ ώμορφο τό γράμμα σου) θά έχαμεν και διά την Σ.Σ.Σ.). Άρην (έλαβα, εϋχαριστῶ). Συ-ριανήν Αῤῥαν (γράφει μου όσον θέλεις συχνά).

μόνον εϋχαρίστησις εἶνε δι' εἰμέ). Εϋγενές Ίδανικόν (χαρτήν λύσεων έστειλα: διά τό άλλο που μ' έρωτῇς, τί να σου πῶ; μήπως ξεύρω τās διαθέσεις τών εκλογέων). Μααρου-τοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (που εἶχε να μου γράψῃ τόσον καιρόν). Υἱάκην Στοιγγήν (ναί, φηνόμεστε, αλλά ιδέες τί λέγω παρα-πάνω στην Άνακίαν). Εθνικήν Πίστην, Πανελλήνιον Πόθον, κτλ. κτλ.

Εἰς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 8ην Αυγούστου, θαπατήσω εις τό προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

134ος Διαγωνισμός
Λύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου
(Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι της 19ης Σεπτεμβρίου)

373. Δεξιόγυφτος

Μιά πρόθεσις τό πρώτον μου
Έν σύμφωνον τό άλλο,
Και πόλις εἶνε τ' όλον μου
Σ' ένα νησί μεγάλο.

Εστάλη υπό του Παπαγάλου του Τσάρου

374. Μεταγραμματισμός μετά Τονογράφου

Έν Θηρίον—μήν τρομάξης!
Τόν λαίμον του αν άλλάξης,
Εἰς τās μετοχάς να ψάξης.
Κι' αν τόν τόνον του πειράξης,
Στην Γαλλίαν να κυττάξης.

Εστάλη υπό του Μάντεως Κάλχαντος

375. Αναγραμματισμός

Γνωστόν αναφορικόν
Μ' ευκολία θά σχηματίσης,
Έάν δημητριακόν,
Λύτα μου, αναγραμματίσης.

Εστάλη υπό του Έλληνικού Ίδεώδους

376. Αινιγματώδης Συνταγή

Της μύγας τό κεφάλι,
Της βδέλλας κάτι τί,
Κι' από 'να πορτοκάλι
Τό υγρόν φελί

Και τό ένατο.—Και τώρα

Τό τρώς;—Νά δά ή ώρα!..

Εστάλη υπό της Ίριδος

377. Δικτυωτόν

*****=Ένδοξος νῆσος.

*****=Χώρα της Έλλάδος,

*****=Πόλις της Ιταλίας.

*****=Γεωργικόν εργαλείον.

Και καλῶς τά ίδια.

Εστάλη υπό της Έλληνικής Καρδίας

378. Ρόμβος

*****=Σύμφωνον.

*****=Λύθος.

*****=Μέρος του πλοίου.

*****=Γλάκον ύδωρ.

*****=Διοικητική διαίρεσις.

*****=Αντωνυμία.

*****=Σύμφωνον.

Εστάλη υπό του Υδαίτου Χάνου

379. Ερώτησις

Τι κοινόν μεταξύ χειλιδόνος και καστανά;

Εστάλη από την Όνειρεμένη Πατρίδα

380. Διπλή Ακροστιχίς

Τά μὲν άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων

λέξεων αποτελούν νῆσον τῶν Κυκλάδων, τῇ

δε δευτέρα γράμματα θεάν:

1, Άγριον ζῶον. 2, Άρχαῖος βασιλεὺς.

3, Έλληνικὸν ἀκρωτήριον. 4, Ζῶον χερσί-

μον. 5, Νῆσος αὐτόνομος.

Εστάλη υπό του Κλώνου Μυροίτης

